

Arrest

**nr. 64 573 van 11 juli 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 april 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij, die volgens haar verklaringen het Rijk binnenkwam op 6 februari 2011, diende op 7 maart 2011 een asielaanvraag in. Die dag werd, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vastgesteld dat verzoekende partij voorheen in Italië verbleef.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 10 maart 2011 de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

1.3. Op 14 maart 2011 verzocht verwerende partij, gelet op artikel 16.1.c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een

onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Italiaanse autoriteiten om de terugname van verzoekende partij.

1.4. Op 6 april 2011 deelde verwerende partij de Italiaanse autoriteiten mee dat zij, gelet op het verstrijken van de in artikel 20.1.b van de verordening 343/2003/EG voorziene termijn, geacht werden, op basis van artikel 20.1.c van de verordening 343/2003/EG, het terugnameverzoek te aanvaarden

1.5. Verwerende partij nam op 6 april 2011 tevens de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekende partij dezelfde dag ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten [S. S. W.]

[...]

van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verklaarde op 06.03.2011 in België te zijn toegekomen. Eén dag later vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde [...] het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten.

Uit het Eurodacverslag van 07.03.2011 blijkt dat betrokkene op in Italië asiel heeft aangevraagd en dat zijn vingerafdrukken op 14.02.2011 werden genomen te Otranto - Italië.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.03.2011 dat dit zijn eerste asielaanvraag is in België. Betrokkene verklaarde eveneens dat hij nooit elders in Europa asiel gevraagd heeft. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 07.03.2011 waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk asiel aanvroeg in Italië. Betrokkene verklaarde daarop dat hij met twintig anderen op een boot aankwam en dat hij werd opgepakt door de politie en dat zijn vingerafdrukken werden genomen. Betrokkene stelt dat hij een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. Betrokkene verklaarde dat hij in geen geval een asielaanvraag wilde indienen en dat hij zich er niet van bewust was dat dit ook gebeurd is. Betrokkene verklaarde dat hij vanuit Shinwari met de bus, minibus, te voet, pick-up en wagen naar Zaidan in Iran reisde. Daar zou hij gedurende ongeveer twee maanden verbleven hebben. Vervolgens zou hij per bus en auto naar Urumiyah gereisd zijn waar hij ongeveer anderhalve maand verbleef. Vervolgens zou hij te voet, per bestelwagen en per bus naar Istanbul gereisd zijn waar hij gedurende ongeveer zes maanden verbleven zou hebben. Vervolgens zou hij per boot en bestelwagen naar Griekenland gereisd zijn waar hij ongeveer vijf maanden en twintig dagen verbleven zou hebben. Vervolgens zou hij per boot van Griekenland naar Italië gereisd zijn waar hij op 14.02.2011 door de politie werd opgepakt, zijn vingerafdrukken werden genomen en hij een bevel om het grondgebied te verlaten gehad zou hebben. Betrokkene verklaarde dat hij in Italië geen opvang had en dat hij van 14.02.2011 tot 20.02.2011 in de straten van Rome verbleef. Betrokkene verklaarde dat hij geen interview kreeg en dat hij meteen een document kreeg maar dat hij niet goed weet wat daar op stond. Vervolgens zou hij vanuit Italië de trein naar Frankrijk genomen hebben waar hij ongeveer tien dagen in een park in Parijs zou hebben verbleven. Vervolgens zou hij vanuit Frankrijk naar België gereisd zijn waar hij op 06.03.2011 zou zijn toegekomen en één dag later het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Rekening houdende met het resultaat in het Eurodacverslag van 07.03.2011 werd voor betrokkene op 14.03.2011 dan ook een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse autoriteiten op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18.02.2003 (verder Dublin-II-Verordening). Op 30.03.2011 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van de bevoegde Italiaanse autoriteiten ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden die bepaald wordt in art 20 §1b van de Dublin-II-Verordening. Als gevolg hiervan en op basis van art. 20 §1c van de Dublin-II-Verordening wordt Italië de verantwoordelijke staat en dient Italië over te gaan tot overname van bovengenoemde persoon. Wij hebben dit aan Italië laten weten via een Tacit Agreement op 04.06.2011.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. De verklaringen van betrokkene dat hij in Italië op straat verbleven zou hebben kan betrokkene op geen enkele wijze aannemelijk maken. Betrokkene kan evenmin aannemelijk maken dat, indien hij al op straat zou hebben verbleven, dit het gevolg zou zijn geweest van een schending door de Italiaanse autoriteiten van de Europese richtlijn 2003/9/EG met betrekking tot de minimumnormen voor de opvang de asielzoekers. Bovendien dient met betrekking tot de verklaringen van betrokkene aangaande zijn verblijf in Italië te worden opgemerkt dat hij eerst stelt dat hij in Italië aankwam met de boot samen met twintig anderen, vervolgens door de politie werd opgepakt, zijn vingerafdrukken werden genomen en hij een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten (DVZ, vraag 14). Later verklaarde betrokkene tijdens hetzelfde gehoor echter dat hij in Italië geen interview kreeg maar wel meteen een document waarvan hij niet goed wist wat er in stond (DVZ, vraag 14). Dat hij wel zou weten dat hij een bevel gekregen zou hebben om het grondgebied te verlaten, waarvan hij bovendien niet het minste begin van bewijs van kan aanbrengen, maar vervolgens niet blijkt te weten wat er in het document stond dat hij van de Italiaanse overheid kreeg, laat ernstige twijfels ontstaan over het aannemelijke karakter van betrokkenes verklaringen in verband met zijn asielaanvraag in Italië.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 en 17). Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene werd tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.03.2011 gevraagd of er een specifieke reden was waarom hij precies in België een asielaanvraag wilde indienen. Betrokkene verklaarde dat hij van verschillende mensen gehoord had dat België een goed land is waarde mensen vriendelijk zijn (DVZ, vraag 19).

Betrokkene verklaarde verder met betrekking tot zijn gezondheidstoestand dat hij geen problemen heeft (DVZ, vraag 20).

Gelet op het voorgaande, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20§1b, art 20 §1c en art 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343 van 18 februari 2003. Betrokkene zal overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten."

1.6. De Italiaanse autoriteiten willigden het terugnameverzoek bij schrijven van 11 april 2011 alsnog formeel in.

1.7. Verzoekende partij werd op 19 april 2011 overgebracht naar Italië.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verwerende partij werpt bij wijze van exceptie op dat verzoekende partij geen actueel belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing en het beroep derhalve onontvankelijk is, omdat verzoekende partij op 19 april 2011 werd overgebracht naar Italië.

3.2. Daar een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing evenwel tot gevolg heeft dat verwerende partij opnieuw een standpunt zal dienen in te nemen omtrent de vraag of de Belgische autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij, kan verwerende partij niet gevolgd worden in haar standpunt dat uit het loutere feit dat verzoekende partij werd overgebracht naar Italië zou kunnen afgeleid worden dat zij geen actueel belang meer heeft bij het ingestelde beroep.

De aangevoerde exceptie is ongegrond.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het non-refoulementbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“A) ASIELPROCEDURE IN ITALIE

Verzoeker heeft ter gelegenheid van zijn Dublingehoor duidelijk gemaakt dat zijn onthaal erg ongeschikt en eigenlijk onbestaand was in Italië. Hij werd er slecht behandeld en moest in de straten van Rome rondhangen. Hij voelde er zich niet in veiligheid.

De bestreden beslissing schijnt verzoeker te verwijten op een onduidelijke wijze zijn relaas in Italië verteld te hebben. Verzoeker volhardt niettemin dat hij geenzins in Italië veilig voelt en verwijst ter aanvulling naar een onderdeel van het arrest MSS tegen Griekenland en België van 21 januari 2011:

« 351. Au surplus, la Cour remarque que la procédure menée par l'Office des étrangers en application du règlement « Dublin » n'a laissé aucune possibilité au requérant de faire état des raisons s'opposant son transfert vers la Grèce. Le formulaire, rempli par l'Office des étrangers, ne contient de fait aucune rubrique à ce sujet (paragraphe 130 ci-dessus).

352. Dans ces conditions, la Cour considère que la situation générale était connue des autorités belges et estime qu' il n' y a pas lieu de faire peser toute la charge de la preuve sur le requérant. Au contraire, elle juge établi qu'en dépit des quelques exemples d'application de la clause de souveraineté fournis par le Gouvernement qui, au demeurant, ne concernaient pas la Grèce, l'Office des étrangers appliquait systématiquement le règlement « Dublin » pour transférer des personnes vers la Grèce sans s'interroger sur l'opportunité d'y déroger ».

Desondanks komt de getuigenis van verzoeker volkomen overeen met de algemeen bekende informatie van hoog betrouwbare bronnen. Deze informatie kan niet onbekend klinken voor verwerende partij.

1) De omstandigheden van het onthaal van asielzoekers

With regard to first reception centres for asylum-seekers, the Working Group notes that the limitations on the liberty of asylum-seekers held in them do not have a sound legal basis. It also has a number of concerns regarding the detention of irregular migrants in identification and expulsion centres. These concerns refer, inter alia, to the detention of persons already having served a criminal sentence, the detention of asylum-seekers, and the (often repeated) detention of persons who are in fact unlikely to be deported”.

Bron: Human right council: PROMOTION AND PROTECTION OF ALL HUMAN RIGHTS, CIVIL, POLITICAL, ECONOMIC, SOCIAL AND CULTURAL RIGHTS, INCLUDING THE RIGHT TO DEVELOP-

« Centres d'Identification et d'Expulsion (CIE)

Il résulte de l'analyse des données recueillies au cours des visites effectuées au cours de l'hiver 2008 et l'été 2009, une impossibilité d'assurer une gestion adéquate des besoins de ceux qui séjournent dans des structures où qui y sont détenus. Des personnes aux histoires et parcours divers sont détenues pour une période indéterminée a priori, car les expulsions peuvent se produire tout moments. Il semble difficile, dans un tel contexte, d'organiser des interventions d'assistance, de soutien et de protection appropriées.

Pourtant, aucun organisme n'envisage de modifier ses modalités d'organisation en prévision de l'allongement de la période maximale de détention de 2 à 6 mois. Ceci explique les tensions et malaises importants dans ces centres.

Le système de détention administrative semble donc avoir moins une finalité réelle de lutte contre l'immigration irrégulière qu'une fonction symbolique de «relégation » et de mise l'écart, destinée à adresser à l'opinion publique un message de contrôle de l'immigration irrégulière. Il y a en effet une contradiction entre les finalités officielles et non avouées des CIE qui, en outre, semblent produire un humus pathogène sur lequel s'accumulent manque d'efficacité, abus, violations des droits de l'homme, maladies, pour une large part dépendants des modalités opérationnelles de chacun des organismes gestionnaires.

Centres d'Accueil pour Demandeurs d'Asile (CARA) et Centres D'Accueil (CDA)

Le personnel employé dans les différents services des CARA et les CDA (services de santé, d'assistance sociale, juridique et de médiation culturelle ...) est presque toujours sous-équipé par rapport à l'ampleur et aux exigences des usagers. Il ne dispose pas de protocoles d'identification des personnes vulnérables et, dans certains cas, travaille dans des centres capacité élevée ou surpeuplés, dans lesquels les facteurs environnementaux rendent leur tâche difficile. Un aspect grave si l'on considère que, les besoins et les exigences d'assistance sociale des personnes accueillies devraient être pris en compte de façon prioritaires. Les demandeurs d'asile, en effet, peuvent avoir subi des traumatismes et se trouver dans un état de fragilité émotive, de dépaysement culturel et linguistique qui les empêchera d'être en mesure d'exposer leur histoire et problématique, invalidant ainsi les possibilités offertes par des services sociaux et l'accès aux formes de protection prévues.

En dépit des récentes réformes réglementaires en matière de premier accueil des demandeurs d'asile, apparaissent encore pleinement actuels les recommandations du rapport de la Commission De Mistura visant à améliorer les structures d'accueil.

Au cours des visites, les problèmes les plus importants sont apparus dans les centres pouvant accueillir un nombre élevés de personnes (Bari, Caltanissetta, Crotona, Foggia), et où se réduisent les espaces dédiés à l'assistance sociale et à l'orientation légale, compromettant l'efficacité des services d'assistance et de protection. Dans ces lieux, les distances entre les structures d'hébergement et celles où sont placés les services entravent l'accès des hôtes à une information compréhensible, ciblée et efficace, surtout pour ceux qui, suite à des expériences traumatisantes, ont développé une tendance à l'isolement et à l'absence de communication. Dans de tels contextes, puissent être aisément diffusées des informations déformées, incomplètes, ou erronées, invalidant ainsi les parcours de protection éventuellement entrepris ».

Bron : Au-delà du mur, abstract, Medecins sans Frontières Mission Italie, Janvier 2010 (stuk 2).

Bijkomend legt verzoeker nog twee andere documenten neer die allebei de tekortkomingen van de Italiaanse staat aantonen (stukken 3 en 4).

2) Asielsysteem in het algemeen in Italië en Dublin returnees

In bijlage maakt verzoeker een hele reeks rapporten en persberichten over die allemaal de gebreken van het Italiaans asielsysteem aanduiden (stukken 5, 6, 7 en 8).

3) Risk of Refoulement

Het is onbetwist dat verzoeker uit Afghanistan afkomstig is en dat hij zeker recht heeft op een kwaliteit[s]volle asielsprocedure wat zoals net aangetoond werd niet het geval zal zijn in Italië.

Betreffende de situatie in Afghanistan, steunt verzoeker zich nog eens op het MSS arrest van 21 januari 2011 van het EHRM dat de situatie in Afghanistan als volgt beschrijft:

« VI. DOCUMENTS INTERNATIONAUX DECRIVANT LA SITUATION EN AFGHANISTAN

196. L'Afghanistan est en prise dans un conflit armé depuis 1979. A l'origine de la situation actuelle se trouvent, d'une part, la guerre civile de 1994-2001, durant laquelle les Moudjahidins (les vétérans de la résistance antisoviétique, dont plusieurs dirigeants occupent présent des fonctions publiques) ont combattu le mouvement des Talibans et, d'autre part, les retombées des attaques du 11 septembre 2001 aux Etats-Unis.

197. Selon le HCR (« Lignes directrices sur l'appréciation des besoins de protection internationale des demandeurs d'asile en provenance d 'Afghanistan », juillet 2009 qui ont remplacé celles de décembre 2007), la situation en Afghanistan peut être qualifiée de conflit armé en cours d'intensification, qui s'accompagne de graves violations des droits fondamentaux visant de nombreux groupes. Le Gouvernement et ses alliés internationaux s 'opposent à plusieurs groupes insurrectionnels, dont les Talibans, le Hezb-e Islami et Al-Qaida.

Une nébuleuse complexe de groupes armés légaux et illégaux et de groupements criminels organisés jouent également un rôle important dans ce conflit. Malgré des efforts de réforme, l'Afghanistan connaît toujours une corruption généralisée, un manque d'équité des procédures et une administration de la justice inefficace. Les violations des droits de l'homme sont rarement traitées ou redressées par le système judiciaire et l'impunité continue de régner. Le renforcement progressif du conservatisme religieux a contraint Gouvernement et Parlement à restreindre les droits et libertés fondamentaux.

198. Dans le document susmentionné, le HCR indique que la majeure partie des combats se déroulent toujours dans le sud et le sud-est du pays. Dans la région sud, les provinces de Helmand et de Kandahar fiefs des Talibans, sont le théâtre de combats acharnés. Le conflit qui sévit dans les régions du sud, du sud-est et de l'est a provoqué des déplacements de population et de nombreuses victimes civiles.

199. Il est de plus en plus établi que les personnes mettant en oeuvre ou perçues comme mettant en oeuvre des projets gouvernementaux ainsi que les organisations non gouvernementales ou les entrepreneurs civils qui entretiennent des liens avérés ou supposés avec les forces internationales courent un très haut risque d'être la cible des factions anti-gouvernementales

200. Quant aux possibilités de réinstallations internes, le HCR souligne qu'aucune région d'Afghanistan n'est sûre et que, même si on en trouvait une, elle pourrait ne pas être accessible étant donné que la sécurité n'est pas garantie sur nombre de routes principales d'Afghanistan.

201. A Kaboul, la situation s'est détériorée. Une émigration économique en augmentation soumet une pression croissante le marché du travail et les ressources, telles que les infrastructures, la terre et l'eau potable, ce dernier problème étant aggravé par une sécheresse persistante qui a entraîné une recrudescence des maladies liées à l'eau. Un chômage endémique et une situation de sous-emploi limitent la capacité d'un grand nombre de personnes à satisfaire leurs besoins primaires.

202, Le HCR considère généralement les réinstallations internes comme une solution de remplacement raisonnable lorsqu'il existe dans la zone de réinstallation une protection assurée par la famille au sens large, la communauté ou la tribu de la personne concernée. Toutefois, ces formes de protection se limitent aux régions où des liens familiaux ou tribaux existent. Même dans cette hypothèse, une analyse au cas par cas est nécessaire, en égard au délitement des liens sociaux traditionnels dans le pays, dû à trente années de guerre, aux flux massifs de réfugiés et l'intensification de l'exode rural.

203. Tenant compte des recommandations figurant dans ces directives, l'instance belge chargée d'examiner les demandes d'asile (le CGRA, paragraphe 131 ci-dessus) a indiqué, dans un document de février 2010 intitulé « Politique du Commissariat Général aux Réfugiés et aux Apatrides à l'égard des demandeurs d'asile afghans », accorder la protection à un grand nombre de demandeurs d'asile afghans en provenance de régions particulièrement dangereuses ».

Verzoeker heeft op eerste zicht nood aan bescherming in zijn land van herkomst.

Nochtans bestaat er in Italië een Risk of Refoulement (stuk 9).

4) Algemene situatie in Italië

Het is ook algemeen bekend (en vloeit ook voort uit de neergelegde documentatie) dat Italië op dit ogenblik een zware asielcrisis doormaakt. Tengevolge van de «Arabische revoluties » stromen dagelijks boten vluchtelingen het land binnen.

De situatie omschreven door de rapporten voor de crisis zal in de komende maanden dus niet ve[r]beteren maar enkel verslechteren.

Bovendien, is er in Italië ook veel racisme en xenofobie aanwezig (stuk 10).

5) Besluit:

Natuurlijk dient deze informatie gelezen te worden in het licht van het arrest MSS tegen Griekenland en België van 21 januari 2011:

« 251. La Cour accorde un poids important au statut du requérant qui est demandeur d'asile et appartient de ce fait à un groupe de la population particulièrement défavorisé et vulnérable qui a besoin d'une protection spéciale (voir, mutatis mutandis, Orsus et autres c. Croatie [GC], n° 15766/03, 147, CEDH 2010-...). Elle note que ce besoin d'une protection spéciale fait l'objet d'un large consensus à l'échelle internationale et européenne comme cela ressort de la Convention de Genève, du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive Accueil de l'Union européenne.

254. Elle constate que la situation dans laquelle s'est trouvé le requérant est d'une particulière gravité. Il explique avoir vécu pendant des mois dans le dénuement le plus total et n'avoir pu faire face à aucun de ses besoins le plus élémentaires : se nourrir, se laver et se loger. A cela s'ajoutait, l'angoisse permanente d'être attaqué et volé ainsi que l'absence totale de perspective de voir sa situation s'améliorer. C'est pour en finir avec cette situation de précarité et de dénuement matériel et psychologique qu'il a tenté à plusieurs reprises de quitter le Grèce.

255. La Cour note dans les observations du Commissaire européen aux Droits de l'Homme et du HCR ainsi que dans les rapports des organisations non gouvernementales (paragraphe 160 ci-dessus) que la situation décrite par le requérant est un phénomène à grande échelle et correspond à la réalité pour un grand nombre de demandeurs d'asile présentant le même profil que le requérant. Pour cette raison, la Cour ne met pas en doute les allégations de celui-ci.

Men weet dat het Hof uiteindelijk Griekenland veroordeeld heeft wegens schending van artikel 3 EVRM. De exacte identieke redenering dient in casu gehouden te worden ten aanzien van de Italiaanse staat.

B. UITEENZETTING VAN HET MIDDEL

Verzoeker verwijst uiteraard naar het arrest van Uw Raad van 17 februari 2011 en meer bepaald het nummer 56.203, dat perfect toepasbaar is in onderhavige geval.

Uw Raad herinnerde er toen aan:

“4.3.2.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen “. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EI-IRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

4.3.2.2.1. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

4.3.2.2.2. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 99- 100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Maimatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

4.3.2.2.3. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

4.3.2.2.3. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, § 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293 en 388).

Verzoeker toont middels het geheel van zijn verzoekschrift in welke zin Italië geen geschikt land is om een asielaanvraag in te dienen. Verwerende partij had onbetwist kennis moeten hebben van deze situatie.

Bovendien, gaat het hier om een tacit agreement zodanig dat verweerder geen enkele garantie heeft dat verzoeker wel degelijk bij zijn aankomst een asielaanvraag zal kunnen indienen en verderzetten.

Zo schendt verweerder haar zorgvuldigheidsplicht.

In casu bestaat er een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen (schending artikel 3 EVRM).

Bijgevolg, dient verwerende partij krachtens artikel 3 lid 2 van de Verordening 343/2003 toe te passen. Aangezien verwerende partij geen rekening gehouden heeft met de bovenvermelde el[e]menten maar zich enkel op materi[e]el theoretisch recht zetelt om geen toepassing van artikel 3.2 van de verordening te maken, werden ook de motiveringplicht voortvloeiend uit artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden, de bijlage 26 quater werd niet afdoende gemotiveerd."

4.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit de rechtspraak van het EH[RM] blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §132).

Waar verzoeker verwijst naar het arrest MSS tegen Griekenland en België merkt verwerende partij op dat het EHRM oordeelde dat, wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, het ingeroepen risico een individuele karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is. (cfr. EHRM, 21 januari 2011, MSS tegen België en Griekenland, §366). Hieruit volgt dat het nog steeds aan verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren.

In casu blijkt uit het dossier dat verzoeker verklaard heeft dat hij verbleven heeft in de straten van Rome en geen opvang heeft gekregen in Italië. Uit de bestreden beslissing blijkt dat met verzoekers verklaringen wel degelijk rekening werd gehouden, doch de beslissing luidt als volgt:

" (...) Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten; De verklaringen van betrokkene dat hij in Italië op straat verbleven zou hebben kan betrokkene op geen enkele wijze aannemelijk maken; Betrokkene kan evenmin aannemelijk maken dat, indien hij al op straat zou hebben verbleven, dit het gevolg zou zijn geweest van een schending door de Italiaanse autoriteiten van de Europese richtlijn 2003/9/EG met betrekking tot de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers. (...)"

Verwerende partij heeft de eer toe te voegen dat zij op grond van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel terecht uit kon gaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling naar Italië kan worden teruggeleid, geen aanleiding geeft tot inbreuken op fundamentele rechten. Het komt aan de verzoekende partij toe om met concrete, pertinente en dus ook actuele gegevens aan te tonen dat, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zij zou worden blootgesteld aan een behandeling die gelijkstaat aan een schending van artikel 3 EVRM. Verwerende partij stelt vast dat verzoeker in casu geen concrete elementen naar voren heeft gebracht die wijzen op een onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Bovendien blijven die verklaringen loutere beweringen die op geen enkele manier gestaafd worden door concrete elementen en bewijzen.

Bovendien is uit het administratieve dossier gebleken dat de Italiaanse autoriteiten d.d. 11 april 2011 instemden met de terugname van verzoeker.

Dienaangaande voegt verwerende partij toe dat verzoeker niet zo maar kan stellen dat het arrest MSS van toepassing zou zijn op zijn geval aangezien verzoeker niet precies aantoont zich in exact dezelfde situatie te bevinden als beschreven door het arrest MSS. Meer nog, in casu is gebleken, zoals reeds supra gesteld dat verzoekers beweringen niet volstaan om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen voor de opvang van de asielzoekers niet hebben nageleefd.

Met betrekking tot het non-refoulementbeginsel heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt als zou de kans groot zijn dat verzoeker overgedragen zal worden naar Afghanistan. De beslissing werd genomen in het kader van de Dublin II Verordening, waarbij Italië het bevoegde land is, wat overigens niet betwist wordt door verzoeker. Verwerende partij heeft de eer te benadrukken dat door de tenuitvoerlegging van de bestreden

beslissing verzoeker zal worden teruggestuurd naar Italië alwaar zijn asielaanvraag verder wordt behandeld. Dit is een gevolg van het feit dat verzoeker zelf zijn asielaanvraag in Italië heeft ingediend. De bestreden beslissing heeft geenszins een overdracht naar Afghanistan tot gevolg. De bestreden beslissing bepaalt alleen dat de asielaanvraag van verzoeker, conform de Dublin II Verordening in Italië dient te worden behandeld.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat verzoeker, indien hij zou worden teruggezonden vanuit Italië naar Afghanistan, een procedure - zo daar aanleiding toe zou bestaan - dient in te leiden in Italië, tenzij er bewijs voorhanden is dat er in Italië geen daadwerkelijk rechtsmiddel voorhanden is, wat in casu niet wordt bewezen door verzoeker en evenmin wordt aangenomen door het EHRM.

Met betrekking tot de voorgehouden schending van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat de "soevereiniteitsclausule" vaststelt dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds "kan" behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Verwerende partij merkt op dat deze bepaling verzoeker niet toelaat zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien, doch biedt België de mogelijkheid om, wanneer dit nodig of opportuun wordt geacht, zelf de verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van een asielverzoek. Uit het dossier is gebleken dat verzoeker verklaarde dat hij van verschillende mensen gehoord had dat België een goed land is waar mensen vriendelijk zijn. Verwerende partij stelt vast dat die verklaring logischerwijze geen reden kan zijn opdat België de asielaanvraag van verzoeker toch zou behandelen gezien dit een ontkenning zou zijn van de ratio legis van de Dublin II Verordening.

Artikel 3.2 van de Dublin II Verordening luidt als volgt:

"2. In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.

"Uit de bewoordingen van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening kan als dusdanig geen verplichting voor een lidstaat afgeleid worden om een asielverzoek te behandelen, indien op basis van de criteria vervat in hoofdstuk III van deze verordening reeds werd vastgesteld dat een andere lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielverzoek". (RVV, arrest nr. 44.098, 28 mei 2010)

De beslissing voorziet bovendien expliciet in een motivering volgens de welke, gelet op het feit dat verzoeker geen familieleden heeft in België en gelet op het feit dat verzoeker geen gezondheidsproblemen heeft, er geen basis is om de asielaanvraag van verzoeker in België te behandelen op grond van artikel 3.2 van de Dublin II Verordening.

De verwerende partij heeft de eer om te vervolgen dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van de Dublin II Verordening gegeven en er werd ingegaan op alle door hem aangehaalde elementen.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Verwerende partij kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden nu verzoeker niet aannemelijk maakt als zou de beslissing gesteund zijn op een verkeerde voorstelling van feiten.

"In zoverre verzoekster de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding" (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

"De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen" (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002)."

4.3.1. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

4.3.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM merkt de Raad allereerst op dat niet blijkt welk belang verzoekende partij heeft bij dit onderdeel van het middel, daar zij zich reeds in Italië, het land waar zij stelt te zullen onderworpen worden aan handelingen die strijdig zijn met voormelde verdragsbepaling, bevindt en een vernietiging van de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat een einde kan worden gesteld aan de voorgehouden inbreuken. Ten overvloede moet worden toegelicht dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij de problemen die zij verklaarde ondervonden te hebben in Italië aan verwerende partij meedeelde en dat verwerende partij met deze verklaringen rekening heeft gehouden. Verwerende partij heeft immers aangegeven dat niet blijkt dat de bewering van verzoekende partij dat zij tussen 14 februari 2011 en 20 februari 2011 te Rome op straat diende te overleven correct is. Zij heeft er in dit verband op gewezen dat werd vastgesteld dat verzoekende partij incorrecte of incoherente verklaringen heeft afgelegd over gegevens die verifieerbaar waren. Deze overweging vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Verzoekende partij stelde immers initieel, toen zij gehoord werd naar aanleiding van haar in België ingediende asielaanvraag, dat zij geen asielaanvraag indiende in een van de landen waarin zij voor haar komst naar België verbleef. Verwerende partij stelde evenwel vast dat verzoekende partij in Italië reeds een asielaanvraag indiende. Geconfronteerd met deze vaststelling stelde verzoekende partij dat zij niet de intentie had om in Italië een asielaanvraag in te dienen en er zich niet van bewust was dat zij dit toch zou gedaan hebben. Verwerende partij heeft daarnaast gesteld dat evenmin blijkt dat, indien de verklaringen van verzoekende partij dat zij geen opvang had in Italië toch zouden overeenstemmen met de waarheid, niet aannemelijk wordt gemaakt dat het gegeven dat verzoekende partij gedurende een aantal dagen op straat diende te overleven dient toegeschreven te worden aan een schending door de Italiaanse autoriteiten van de Europese richtlijn 2003/09/EG met betrekking tot de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers. Deze stelling is niet kennelijk onredelijk, nu uit de aan de Raad voorgelegde stukken inderdaad blijkt dat verzoekende partij aangaf de bedoeling te hebben naar België door te reizen. Zij stelde immers bij haar aankomst in Griekenland 3800 euro aan een mensensmokkelaar

betaald te hebben om haar naar België te brengen, en zoals reeds gesteld gaf verzoekende partij aan zich zelfs niet bewust te zijn van het feit dat de Italiaanse autoriteiten haar verklaringen als een asielaanvraag interpreteerden. Er blijkt dus niet dat verzoekende partij enige interesse had om in Italië te verblijven en poogde om in Italië van een opvang in het kader van haar asielaanvraag te genieten.

De Raad merkt ook op dat uit de door verwerende partij neergelegde stukken blijkt dat de Italiaanse autoriteiten op 11 april 2011 een formeel schriftelijk akkoord hebben gegeven wat betreft de terugname van verzoekende partij. Verzoekende partij kan daarom niet meer nuttig voorhouden dat uit het ontbreken van een formeel akkoord moet afgeleid worden dat er geen garantie is dat zij een asielaanvraag zal kunnen indienen. Uit de door verzoekende partij overgemaakte stukken kan ook niet afgeleid worden dat de Italiaanse autoriteiten het indienen of voortzetten van een asielaanvraag door vreemdelingen, die in het kader van de verordening 343/2003/EG door de Belgische autoriteiten naar Italië worden teruggestuurd, ernstig zouden bemoeilijken of onmogelijk zouden maken. Er is dan ook geen reden om te besluiten dat de Italiaanse autoriteiten verzoekende partij geen toegang zouden verlenen tot de asielprocedure en dat verwerende partij in casu onterecht zou verwezen hebben naar wat verzoekende partij omschrijft als het *“materieel theoretisch recht”*. Evenmin kan worden vastgesteld dat de asielprocedure in Italië dusdanige gebreken vertoont dat het risico zou bestaan dat verzoekende partij met miskenning van het non-refoulementbeginsel naar haar land van herkomst zou gerepatriëerd worden.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat het feit dat er in Italië personen of groepen zijn met een xenofob of racistisch gedachtegoed niet toelaat te besluiten dat verzoekende partij dreigt onderworpen te worden aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er blijkt namelijk niet dat dit het overheersende gedachtegoed is in Italië of dat de groepen die deze ideeën aanhangen Afghaanse asielzoekers viseren. Het verslag van de Verenigde Naties waarnaar verzoekende partij verwijst heeft immers betrekking op incidenten met Roma. Uit het feit dat Italië, net zoals vele andere landen, waaronder België, geconfronteerd wordt met een asielcrisis kan evenmin automatisch een schending van artikel 3 van het EVRM worden afgeleid.

Wat betreft de gebreken in de opvang van asielzoekers dient te worden geduïd dat in het terugnameakkoord van de Italiaanse autoriteiten wordt vermeld dat de terugkeer van verzoekende partij ten minste zeven dagen op voorhand dient te worden meegedeeld, wat toelaat te besluiten dat de Italiaanse autoriteiten hierdoor in de mogelijkheid zullen gesteld worden om passende opvang te voorzien. Uit de door verzoekende partij overgemaakte stukken blijkt bovendien dat personen die in het kader van de verordening 343/2003/EG worden teruggestuurd voorrang krijgen bij de toekenning van een opvangplaats. Tevens blijkt uit de aan de Raad voorgelegde informatie dat, hoewel er net zoals in België een permanent tekort aan plaatsen is, er toch ernstige inspanningen geleverd worden om een opvang te voorzien. Er wordt ook melding gemaakt van het bestaan van honderdachtendertig verschillende opvangcentra van verschillende omvang. Verzoekende partij maakt daarnaast niet aannemelijk dat indien zij zou geconfronteerd worden met het feit dat de Italiaanse autoriteiten niet onmiddellijk een opvangplaats voor haar zouden kunnen regelen zij automatisch in een situatie zou terechtkomen die kan beschouwd worden als een foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of straf. Uit de toelichting die verzoekende partij verschafte toen zij gehoord werd blijkt immers dat zij 800.000 Afghani betaalde voor een reis van Afghanistan naar Griekenland en 3800 euro voor een doortocht van Griekenland naar België. Er blijkt derhalve niet dat verzoekende partij minvermogen is en niet zelf gedurende korte tijd in haar onderhoud en accommodatie zou kunnen voorzien tijdens de behandeling van haar asielaanvraag. De raadsman van verzoekende partij brengt ter terechtzitting ook geen enkel gegeven aan waaruit blijkt dat verzoekende partij na haar terugkeer naar Italië niet op een correcte wijze door de Italiaanse autoriteiten werd opgevangen.

De uiteenzetting van verzoekende partij omtrent de situatie in Afghanistan is voorts niet dienend nu de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat zij naar Afghanistan dient terug te keren en evenmin blijkt dat de Italiaanse autoriteiten het non-refoulementbeginsel miskennen.

De verwijzing door verzoekende partij naar de rechtspraak van het EHRM en van de Raad doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of van het non-refoulementbeginsel wordt niet aangetoond.

4.3.3. De uiteenzetting van verzoekende partij laat evenmin toe te besluiten dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verwerende partij verzoekende partij de mogelijkheid heeft gegeven om haar situatie toe te lichten en uit de

bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij met de verklaringen van verzoekende partij en de algemene situatie van de asielzoekers, en meer in het bijzonder met hun rechtspositie, in Italië rekening heeft gehouden.

4.3.4. Artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG ("*de soevereiniteitsclausule*"), bepaling die verzoekende partij ook geschonden acht, voorziet op zich in geen enkele verplichting, doch stelt slechts vast dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds kan behandelen, zelfs indien deze staat hiertoe niet verplicht is. In het geval de toepassing van de bevoegdheidsregels die zijn opgenomen in de verordening 343/2003/EG leidt tot de vaststelling dat een vreemdeling zou dienen te worden teruggestuurd naar een land waar hij dreigt onderworpen te worden aan handelingen die kunnen worden beschouwd als een inbreuk op artikel 3 van het EVRM rust op het bestuur evenwel de verplichting om, teneinde een dergelijke inbreuk te voorkomen, toepassing te maken van de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 3.2 van voormelde verordening. Nu een inbreuk op artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt werd kon verwerende partij evenwel beslissen om geen toepassing te maken van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG. Een schending van deze bepaling wordt dan ook niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK